

Scvrkávání Západu. Kuras: Tady probíhá a my to nevíme

- CZ24 News | 22. července 2022

SVĚT: Putin vojensky obchoduje s Íránem. Čína se tlačí do Latinské Ameriky, kde získávají navrch protiamerické vlády, a vytlačuje USA. Ostatně se do Jižní Ameriky rozšiřuje i Írán, komentuje méně známé posuny v globální rovnováze spisovatel Benjamin Kuras. Ten v rámci pravidelného shrnutí globálních událostí v ParlamentníchListech.cz komentuje odchody premiérů Itálie a Velké Británie, zemědělské bouře v Nizozemí či kuriozity z Británie.

V jednom týdnu v demokratickém světě rezignují dva premiéři a jeden je zavražděn. Jaké byly u Johnsona, Draghiho a Šinzo Abeho příčiny a jaké budou následky?

Vezměme to od toho nedramatičtějšího a globálně nejdůležitějšího, i když nám nejvzdálenějšího. Šinzo Abe byl autorem japonského začlenění do pacifické aliance spolu s Austrálií, USA a Indií, založené k obraně Tichomoří před rozpínavostí Číny. Taky oživil obchodní transpacifické partnerství CPTT vylučující Čínu. Řídil a financoval repatriaci japonských firem a investic z Číny zpět do Japonska nebo jiných asijských zemí. Jako jeden z prvních světových politiků upozorňoval Evropu na totalitní a imperiální aspekty čínské ekonomické „Iniciativy pásu a cesty“. Posílil spolupráci s Tchaj-wanem a naléhal na USA, aby zaručily Tchaj-wanu obranu před případnou čínskou invazí. Stručně shrnuto, jeho hlavní politikou bylo odpoutání od čínského vlivu, přimknutí k Západu a prozápadním tichomořským zemím. S tím šlo ruku v ruce i posilování japonské bojeschopnosti.

Má tedy v jeho atentátu snad prsty čínská vláda?

To se asi nikdy nedokáže. Aby se to ještě víc zamlžilo, objevují se spekulace, že některým japonským opozičním skupinám vadilo, že posilováním zbrojení Abe porušoval poválečnou demilitarizační ústavu – kterou on se ostatně chystal změnit. Ale možná to poznáme z dalšího vývoje vztahů s Čínou a Západem. Abe byl však hodně populární, jeho politice fandila většina Japonců, takže nejčastější předpovědi počítají, že protičínská politika bude pokračovat a možná se ještě zostrí. Takže mají-li v tom prsty Číňané, možná se jim to vrátí jako bumerang.

Borise Johnsona k rezignaci nakonec donutila demise padesáti konzervativních ministrů a náměstků. Údajnými bezprostředními důvody byly jeho lži, flámování za covidové karantény a celková „neserióznost“. Ale bylo za tím ještě něco většího? Třeba - spekulujme - to, že byl na evropské scéně nejaktivnějším obráncem Ukrajiny?

Z těch „seriózních“ důvodů se uvádělo nebývalé zvýšení daní, nezvládání inflace, především u energetiky, nezvládání imigrace. Ale hlavně to, že sondáže politických preferencí zaznamenávaly pokles popularity konzervativní vlády. Na jeho podporu Ukrajiny si nikdo z „pučistů“ nepostěžoval, ale kdo má rád globální konspirační teorie, určitě někde na internetu najde nějaká zákulisní spiknutí. Problém je ten, že i při těch „vadách charakteru“ asi zůstane ze současných britských, ale i evropských politiků nejvýznamnější. Historik Andrew Roberts (mimo jiné autor biografie Churchilla) spočítal hezkou řádku Johnsonových zásluh. Těch několik nejdůležitějších: Dotáhl brexit, který před ním zadržával a málem byl zmařen. Za covidové krize rychle zavedl systém „home office“ a finanční podporu živnostníkům a rychlou distribuci britské vakcíny AstraZeneca. Okamžitě podpořil Ukrajinu, když EU i USA dlouho váhaly. Uměl získávat sympatie všech společenských tříd Britů. Měl osobní šarm, humor a charisma, jaké jsou v politice stále vzácnější. Vzdělanost v historii a filozofii mu

dávala brilantní řečnické schopnosti, s jakými v debatách porážel levicové extrémisty a antisemity nejprve jako londýnský starosta, a pak i premiérský kandidát. Jeden komentář jeho demisi shrnuje heslem „Gulliver svržený Liliputanci“.

A následky?

Pro Johnsona se otvírá nová éra kreativity – a bohatnutí vysoce nad výši premiérského platu. Asi se vrátí jako sloupkař do Daily Telegraphu, kde má nabídku čtvrt milionu liber ročně. Podobnou zálohu dostává na novou knížku a chystá další. A už po něm chňapají všelijaké konference na řečnická angažmá, v jakých si i poměrně nudná expremiérka Mayová už vydělala dva miliony. Pro Británii – tam bude záležet na tom, koho konzervativní strana zvolí, jakou povede politiku, a jaké sympatie si získá u veřejnosti, hlavně té, která za Johnsona poprvé v životě volila konzervativce. Zatím tam nikoho tak výrazného nevidět. Ale Thatcherovou taky skoro nikdo neznal, než se stala šéfkou strany. Takže nás možná někdo překvapí.

Jaký je tam tedy výběr a s jakou politikou? A jak se vlastně volí?

Volí konzervativní poslanci v tolika kolech, kolik se přihlásí kandidátů. V každém kole vypadne ten, kdo získá nejmenší hlasů. Ti dva, kteří zůstanou do posledního kola, pak projdou hlasováním všech členů strany. Začalo se tuším s dvanácti, z posledních šesti byl fascinující výběr: Tři ženy, z nich jedna černoška, a tři muži původu jeden indického, druhý pákistánského, třetí rodák z Iráku. Do předposledního kola tento týden prošly dvě (bílé) ministryně a „indický“ ministr financí.

Původně měla ještě kandidovat populární ministryně vnitra původu indického, ale nakonec se rozhodla do toho nejít. Všichni jsou ryzí britští konzervativní patrioti. Což tak nějak dělá osly z těch wokistů, politických korektníků a blacklifistů tvrdících, že Británie je „strukturálně rasistická“ a antifeministická.

Nad pádem Draghiho asi nemusíme truchlit, byl do vlády de facto dosazen z Bruselu, aniž prošel řádnou volbou, po pádu tehdy „příliš pravicové“ vlády, kterou podrazila strana „5 hvězdiček“ přeskočením na opačnou stranu politického spektra. Tataž strana to udělala znovu i Draghiho vládě. Jeho demisi zatím prezident odmítl, ale možná se Itálie nevyhne předčasným volbám. Nejvíc preferencí tentokrát získává strana Fratelli d'Italia (Bratři Itálie), která je mainstreamovými médii označovaná jako „fašistická“. Co jsou zač?

Nálepku „fašistická“ si mainstreamová média zvykla přidělovat kdekomu, kdo nesdílí progresivistický globální liberalismus. Stačí jim, že členkou je vnučka Mussoliniho. Už jim ale uniká třeba to, že její táta byl slavný jazzový pianista, který s fašismem věru neměl nic společného. Samotná strana nemá v programu nic diktátorského či totalitního, je jen výrazně patriotická a protiimigrační. Mimochodem její název je převzat z textu italské hymny „Bratři Itálie, Itálie vstává“, pocházející z italského národního obrození Risorgimento a zpívanou do pochodu Garibaldiho osvoboditeli národa. Celkovou politikou se moc neliší od Salviniho Legy, snad jen tím, že její šéfka Giorgia Meloni je výřečnější, mladší a hezčí – a možná ještě ostřeji naježená na Brusel. Připomeňme si ještě, že Draghi patří mezi skalní globalisty davoského Světového ekonomického fóra, které pilně pracuje na demisi národních států a globalistické agendě „Velkého resetu“. Takže jeho odchod by pro Itálii byl nadějí na obnovu politiky národní. Rozhodně facička Bruselu a davoským globalistům. Jenže Fratelli mají jen 23 procent a potřebovali by na vytvoření vlády koalici Salviniho Legy a ještě i Berlusconiho Forza Italia, a ani to by jim ještě nemuselo dát přes 50 procent.

Putin se sbližuje s Íránem, za Rusko na Ukrajině válčí muslimské jednotky označující svou účast na invazi za džihád na obranu islámu. Což by asi vyvrátilo teorii některých rusofilů, že Rusko bude snad jakýmsi zachráncem křesťanství či bílé civilizace před islámem. Rusko

i Čína na svou stranu přitahují Turecko, z něhož se stává trojský kůň v NATO. Přechází k nim celé ekonomické sdružení BRICS - to jsou taky Brazílie, Indie a Jižní Afrika, které přestávají k obchodu používat americký dolar. Čína se ekonomicky etabluje v Africe a Latinské Americe. Nevzniká nám z toho pocit, že Západ se scvrkává a slábne?

Začíná se to tak jevit, a dokonce jsem už narazil na teorii, že pravým cílem ukrajinské války je odzbrojit západní alianci tím, že jí dodávkami zbraní na Ukrajinu - a jejich zničení Ruskem - nezbude dost na vlastní obranu. Putin si v Íránu získává podporu mulláhů a kupuje od nich drony jako novou účinnou zbraň na Ukrajinu a zároveň Íránu dodává raketový systém S-400. Vypadá to opravdu, jako že se proti Západu spikl celý totalitní svět. Nejnověji k němu přepadává Latinská Amerika. Tam Čína vytlačuje USA jako hlavní obchodní partner a investor. Samozřejmě s politickými záměry provázenými investičním ovládnutím infrastruktury, dopravy a komunikace včetně přístavů. V několika tamních zemích vítězí levicové vlády. Marxistická vláda venezuelská, již dávno spolupracující s Ruskem a Čínou, si jako nového partnera přibrala Írán, uzavřela s ním na 20 let smlouvu o spolupráci ekonomické a vojenské. Povoluje mu na svém území vojenskou základnu s raketami dlouhého doletu. Íránským rezidentům vystavuje víza umožňující cestování po celé Latinské Americe. Izraelská vláda informuje, že tak se v několika tamních zemích etablojí jednotky teroristů Hezbolláhu, a Venezuela a Bolívie prodávají Íránu uran. Nově levicové vlády kromě nich teď mají i Chile, Argentina, Kolumbie, Peru, Honduras a Brazílie. A levicové znamená antiUSA. Takže ano, Západ se nám scvrkává.

Holandsko na pokraji občanské války - sýčkovaly titulky zpráv z demonstrací holandských farmářů. Co se jim děje a jak vyhocené to je?

Holandská vláda začátkem července vyhlásila politiku „snižování dusíkového znečištění“, která je likvidační pro holandské dobytčí farmářství. To, a z něho odvozené mlékárenství, sýrašství a produkce masa, tvoří největší část nizozemského zemědělství. A jejich dobytek zasviňuje ovzduší dusičnanovými prdy, ví vláda. A chce do roku 2030 zlikvidovat třetinu farem. Tedy něco mezi 15 a 20 tisíci farem by zaniklo. Farmáři se naštvají a na protest zablokovali distribuci potravin a pořádají demonstrace v několika městech, pálí hromady sena, vystřelují rachejtle, vykydávají na silnice hnůj, rozhánějí po nich krávy. Přidali se k nim i rybáři a blokují přístavy. Tak se o tom informovalo před týdnem, o nějakém konci nebo výsledku se nikde nedočítám, tak hádám, že to asi pokračuje. Ale je vidět, že ideologií hnaný Green Deal začíná tvrdě narážet na realitu ekonomiky a limity lidské trpělivosti.

A co nového v kulturní revoluci?

Světová zdravotnická organizace WHO nám objasnila, že sice existují jen „dva sexy“, ale „více genderů“. Protože do češtiny se obě slova překládají jako „pohlaví“, můžeme mudrovat, která pohlaví jsou jen dvě a kterých je víc.

Významná britská konzervatoř jevištního tance Northern School of Contemporary Dance zrušila v rámci „dekolonizace osnov“ zkoušky z klasického baletu, neboť ten je „elitistická bělošská forma umění stavěná okolo specifických evropských idejí a tělesných tvarů“.

Následkem propagace wokismu, politické korektnosti, kritické rasové teorie a genderismu v americké armádě drasticky klesl nábor nováčků - na pouhých 40 % potřebného počtu. Zároveň se zvýšil počet odcházejících rezervistů. Jako další příčiny se uvádí: Ostudný úprk z Afghánistánu, který u mládeže poškodil image armády. Mizerné vzdělání, v němž praktická výuka je nahrazována wokistickými teoriemi. A tělesná zaostalost a obezita, jíž trpí 75 % mládeže věku 17-24. Ideologicky to vše pohání lingvistická přesmyčka orwellovského stříhu: „woke“ znamená probuzený a bdělý. A ono nás to hypnotizuje do hlubokého spánku.

Další podřezy větve, na níž západní civilizace sedí?

Bylo by to všechno docela zábavné, kdyby nám celý svět fandil a z našich skopičin se radoval. Jenže on je plný po zuby ozbrojených nepřátel, kteří se nás chystají pohřbít. A to je pohled optimistický.

A pesimistický by vypadal jak?

Taky by nás mohli nechat shnít za živa.

ZDROJ: Parlamentní Listy